

Prodlení dlužníka a spolupůsobení věřitele

Má-li mít nedostatek spolupůsobení věřitele za následek, že dlužník není v prodlení se splněním svého závazku, musí jít o spolupůsobení, jež je pro splnění tohoto závazku nutné (nezbytné), takže jeho nedostatek je překážkou, která dlužníkovi v plnění jeho závazku brání. To z logiky věci platí též v případě, že bylo určité spolupůsobení věřitele sjednáno ve smlouvě; kdyby splnění dlužníkovra závazku ve skutečnosti nebylo sjednaným spolupůsobením (jeho výsledkem) podmíněno, pak by nesplnění tohoto závazku nemohlo být důsledkem prodlení věřitele s poskytnutím spolupůsobení ve smyslu ustanovení § 370 obch. zák. a předpoklady stanovené v hypotéze ustanovení § 365 věty druhé obch. zák., za nichž dlužník není v prodlení s plněním závazku, by nebyly naplněny. Má-li potřeba spolupůsobení věřitele vyplývat z právních předpisů, pak bez zřetele na to, zda bylo takové spolupůsobení sjednáno či nikoliv, jsou pro posouzení, zda bylo toto spolupůsobení nutné, rozhodné právní předpisy účinné v době, kdy měl dlužník plnit.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 830/2010, ze dne 23.6.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně G. G. a. s., se sídlem v K., zastoupeného Mgr. P. Š., advokátkou, se sídlem v L., proti žalovanému Městu Aš, se sídlem v A., zastoupenému JUDr. A. K., advokátkou, se sídlem v P., o zaplacení částky 8.576.956,91 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 14 C 53/2008, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. října 2009, č. j. 25 Co 390/2008-164, tak, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. října 2009, č. j. 25 Co 390/2008-164, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Chebu rozsudkem ze dne 19. srpna 2008, č. j. 14 C 53/2008-129, uložil žalovanému zaplatit žalobkyni částku 8.576.956,91 Kč s úrokem z prodlení a rozhodl o nákladech řízení.

Soud prvního stupně zjistil, že mezi žalobkyní a žalovaným byla dne 17. října 2002 uzavřena smlouva o dílo na vybudování 94 nájemních bytů ve městě Aš. Dodatkem č. 1 ze dne 13. září 2004 bylo sjednáno rozšíření předmětu díla o vybudování dětského hřiště v rozsahu pískoviště, prolézačka, houpačka páková a závěsná, dětský kolotoč a skluzavka, žalovaný se zavázal zajistit k tomu pozemek a poskytnout potřebnou součinnost při ohlášení stavby na stavebním úřadu a termín pro dokončení díla byl posunut na 31. říjen 2004. Dodatkem ze dne 3. listopadu 2004 bylo dohodnuto postupné předání díla v době od 31. října 2004 do 20. listopadu 2004. Žalovaný dílo dne 10. ledna 2005 převzal s vadami a nedodělkami. Jedním z nich bylo neprovedení dětského hřiště, přičemž termín odstranění tohoto nedodělku nebyl konkrétně stanoven a v zápise ze dne 16. června 2005 se odkazuje na budoucí dohodu. V zápise ze dne 24. června 2005 účastníci potvrdili, že vady a nedodělky zjištěné při předání byly odstraněny, kromě závady č. 17 (neprovedení dětského hřiště), pro jejíž odstranění žalovaný dosud neurčil prostor k vybudování hřiště, termín odstranění je přitom závislý na spolupráci s třetími osobami a nelze jej zatím stanovit. Dne 23. března 2007 účastníci uzavřeli dohodu o narovnání tak, že veškerá práva a povinnosti ze smlouvy o dílo, vyjma nároku na odstranění vad a nedodělků, se ruší, žalovaný zaplatí žalobkyni ze zbývajících částí ceny díla částku 13.464.650,- Kč tak, že částku 4.913.347,- Kč zaplatí do pěti dnů od podpisu dohody a částku

8.551.303,- Kč do pěti dnů po předložení bankovní záruky znějící na stejnou částku ke krytí pozastávky z ceny díla, kterou může žalovaný čerpat při neplnění povinností žalobkyně spočívajících v odstranění vad a nedodělků z přejímacího řízení. Dne 25. dubna 2007 vystavila HVB Bank záruku za zádržné, v níž se zaručila vyplatit žalovanému na jeho první výzvu a bez zkoumání souvisejícího právního vztahu a bez námitek částku do výše 8.551.303,- Kč, pokud žalobkyně nesplní povinnost odstranit vady a nedodělky z přejímacího řízení, vyplývající z dohody o narovnání, s tím, že závazek ze záruky zaniká nejpozději 31. prosince 2007. Dopisem ze dne 9. října 2007 žalovaný - v souvislosti s řešením reklamovaných vad střech - upozornil žalobkyni na dosud nevybudované dětské hřiště a označil pozemky, na kterých je možno je zřídit. Na to žalobkyně dopisem ze dne 22. října 2007 reagovala tak, že hřiště přes označení pozemků zatím nelze vybudovat, neboť chybí schválený realizační projekt a pravomocné stavební povolení. Dopisem ze dne 22. října 2007 žalovaný požádal banku o plnění z bankovní záruky. Žalobkyně mu dopisem ze dne 27. listopadu 2007 oznámila, že je ochotna provést okamžité lokální opravy střech a poté na jaře odstranit veškeré závady střech a vybudovat i dětské hřiště, pokud jí žalovaný poskytne součinnost vystavením plné moci pro jednání na stavebním úřadu a výslovným schválením umístění hřiště a jeho rozsahu podle projektové dokumentace. Žalovaný se rozhodl umožnit žalobkyni opravu střech pouze pod podmínkou, že prodlouží bankovní záruku do 30. června 2008 a bude v ní jednoznačně uvedeno, že se vztahuje také k opravě střech. K dohodě nakonec nedošlo a žalovaný dopisem ze dne 21. prosince 2007 požádal banku o převedení částky 8.551.303,- Kč na svůj účet s tím, že žalobkyně nesplnila povinnosti vyplývající z dohody o narovnání. Banka žalobkyni dne 4. ledna 2008 oznámila, že žalovanému vyplatila záruku a zatížila její účet částkou 25.653,- Kč na bankovním poplatku.

Soud prvního stupně dovodil, že bankovní záruka zajišťovala splnění povinností žalobkyně odstranit cca 3300 vad zjištěných v přejímacím řízení, mezi nimiž však vady střech nebyly. Jedinou z těchto vad, která nebyla ke dni 24. června 2005 odstraněna, bylo nevybudování dětského hřiště, tuto skutečnost však nelze klást k tíži žalobkyně. S odkazem na ustanovení § 370 a § 325 obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“) totiž usoudil, že žalobkyně se nemohla dostat do prodlení se splněním povinnosti vybudovat dětské hřiště do doby, než by jí byla ze strany žalovaného poskytnuta součinnost, a to nejen v podobě určení pozemku pro jeho vybudování, ale i splnění povinností plynoucích ze stavebních předpisů. Kromě tohoto zápis ze dne 24. června 2005 obsahoval prohlášení stran, že termín odstranění této vady je závislý na spolupráci s třetími stranami, nelze jej zatím stanovit a bude řešen dodatečně dohodou, přičemž k takové dohodě nedošlo. Soud prvního stupně uzavřel, že žalovaný dosáhl vyplacení bankovní záruky v rozporu s dohodou o narovnání, neboť žalobkyně závazek zajištěný bankovní zárukou splnila, tj. vady z přejímacího řízení odstranila, do prodlení s vadou dosud neodstraněnou se nedostala a vada střech vadou z přejímacího řízení není.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. října 2009, č. j. 25 Co 390/2008-164, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení.

Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, jenž doplnil o zjištění, že žalovaný až dopisem ze dne 9. října 2007 zaslal žalobkyni mapku s vyznačeným pozemkem určeným k vybudování hřiště a při jednání dne 23. října 2007 byl pro tento účel určen pozemek č. 43/19 a 223/2 v horní rovinaté části. Dopisem ze dne 27. listopadu 2007 žalobkyně vyzvala žalovaného k poskytnutí součinnosti tak, aby jí vystavil plnou moc k jednání na stavebním úřadu a dalších příslušných místech; tato výzva zůstala bez reakce. Odvolací soud dovodil, že žalovaný čerpal bankovní záruku neoprávněně, neboť záruka mohla být použita pouze na vady zachycené v protokolech z přejímky a vada střech takovou vadou nebyla. Shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že žalovaný se jako věřitel dostal do prodlení spočívajícím v tom, že přes výzvu neposkytl spolupůsobení nutné k tomu, aby žalobkyně jako dlužník mohla svůj závazek splnit, proto se nesplnění povinnosti ze smlouvy o dílo nemůže dovolávat.

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalovaný dovoláním, jehož přípustnost dovozoval z ustanovení §

237 odst. 1 písm. c) občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) a jež odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci [§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.].

Zásadní právní význam zakládající přípustnost dovolání dovolatel spatřoval v tom, že odvolací soud řešil právní otázku nároku dlužníka na vrácení plnění poskytnutého věřiteli v rozporu s hmotným právem, neboť nesprávně posoudil otázku součinnosti ze strany věřitele potřebné ke splnění dlužníkovy závazku. Argumentoval, že ohlášení stavby stavebnímu úřadu jako skutečnosti nutné k tomu, aby žalobkyně mohla dětské hřiště postavit, nelze řešit bez přihlídnutí ke stavebně technickým parametrům konkrétního hřiště a bez přihlídnutí ke stavebnímu zákonu účinnému v době, kdy byla žalobkyně povinna hřiště vybudovat. Přijetím zákona č. [183/2006](#) Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), s účinností od 1. ledna 2007, přestalo být podle jeho názoru ohlášení stavby dětského hřiště nutné pro plnění závazku žalobkyně, a pokud by tedy po tomto datu neposkytl žalobkyni „potřebnou součinnost při ohlášení stavby na stavebním úřadu“, nejednalo by se z jeho strany o omisivní jednání ve smyslu ustanovení § 370 obch. zák., které by zbavovalo žalobkyni povinnosti vybudovat dětské hřiště a zakládalo jí tedy nárok na vrácení plnění z bankovní záruky podle ustanovení § 321 odst. 4 obch. zák.

Dovolatel též namítl, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.], neboť předmětem sporu je závazkový vztah vzniklý z bankovní záruky, jenž má podle ustanovení § 261 odst. 3 obch. zák. povahu vztahu obchodního, bez ohledu na povahu účastníků, a k projednání žaloby byl v prvním stupni podle ustanovení § 9 odst. 3 o. s. ř. příslušný krajský soud.

Dovolatel navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ve svém vyjádření k dovolání zabývala toliko námitkou nedostatku věcné nepříslušnosti, kterou označila za nedůvodnou. Argumentovala mimo jiné tím, že dovolatel není podnikatelem, třebaže s ní tedy vstoupil do vztahu, jenž se řídí obchodním zákoníkem, nejedná se o spor mezi podnikateli.

Napadené rozhodnutí odvolacího soudu bylo vyhlášeno po 1. červenci 2009, kdy nabyla účinnosti novela občanského soudního řádu provedená zákonem č. [7/2009](#) Sb., Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) proto vzhledem k bodu 1 přechodných ustanovení v článku II uvedeného zákona dovolání projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. července 2009.

Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení) řádně zastoupenou advokátem, jímž bylo dovolání též sepsáno (§ 241 odst. 1, 4 o. s. ř.), se Nejvyšší soud zabýval nejdříve otázkou, zda je dovolání v této věci přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.). Protože napadený rozsudek odvolacího soudu je rozsudkem potvrzujícím a protože rozhodnutí soudu prvního stupně nepředcházelo rozhodnutí, jímž by tento soud rozhodl jinak a jež by bylo zrušeno odvolacím soudem, může být dovolání přípustné jen při splnění předpokladů stanovených v § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., tj. jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k

okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží.

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody, včetně toho, jak je dovolatel obsahově vymezil (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), proto též při zkoumání, zda napadené rozhodnutí má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2004, sp. zn. 21 Cdo 541/2004, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 7, ročník 2004, pod číslem 132).

Dovolatel při formulaci otázky zásadní právního významu patrně přehlédl, že rozpor s hmotným právem byl novelou občanského soudního řádu provedenou zákonem č. [7/2009](#) Sb. vypuštěn z kritérií stanovených v § 237 odst. 3 o. s. ř., z nichž lze usuzovat, za jakých okolností může mít rozhodnutí zásadní význam po právní stránce (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. [7/2009](#) Sb. a v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu např. usnesení ze dne 17. května 2001, sp. zn. 32 Cdo 927/20011, in [www.nsoud.cz](#)). Vylíčení uplatněného dovolacího důvodu však implikuje otázku, jestli pro posouzení, zda bylo ke splnění závazku dlužníka nutné spolupůsobení věřitele (§ 370 obch. zák.) a zda tedy dlužník nemohl plnit svůj závazek v důsledku prodlení věřitele (§ 365 věta druhá obch. zák.), je v případě, v němž má nutnost určitého spolupůsobení plynout z právních předpisů, rozhodná právní úprava účinná v době, kdy měl věřitel součinnost poskytnout, resp. v době, kdy měl dlužník plnit.

Tato právní otázka v rozhodování dovolacího soudu nebyla dosud vyřešena, Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má zásadní význam po právní stránce a dovolání je tudíž přípustné. Dovolání je zároveň důvodné, neboť odvolací soud tuto otázku neřešil správně, respektive neřešil ji vůbec, ač ji - z úřední povinnosti - řešit měl; v tomto ohledu je třeba dát dovolateli za pravdu.

Odvolací soud posouzení, že žalobkyně se nedostala do prodlení se splněním závazku odstranit vadu díla spočívající v neprovedení stavby dětského hřiště, na rozdíl od soudu prvního stupně nezaložil též na závěru, že doba plnění tohoto závazku nebyla stanovena ve smlouvě ani určena žádostí věřitele (srov. § 340 obch. zák.), nýbrž toliko na závěru, že žalobkyni ve splnění jejího závazku bránilo prodlení žalovaného jako věřitele (§§ 365 a 370 obch. zák.).

Podle ustanovení § 365 obch. zák. dlužník je v prodlení, jestliže nesplní řádně a včas svůj závazek, a to až do doby poskytnutí řádného plnění nebo do doby, kdy závazek zanikne jiným způsobem. Dlužník však není v prodlení, pokud nemůže plnit svůj závazek v důsledku prodlení věřitele.

Podle ustanovení § 370 obch. zák. věřitel je v prodlení, jestliže v rozporu se svými povinnostmi vyplývajícími ze závazkového vztahu nepřevzme řádně nabídnuté plnění nebo neposkytne spolupůsobení nutné k tomu, aby dlužník mohl splnit svůj závazek.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že má-li mít nedostatek spolupůsobení věřitele za následek, že dlužník není v prodlení se splněním svého závazku, musí jít o spolupůsobení, jež je pro splnění tohoto závazku nutné (nezbytné), takže jeho nedostatek je překážkou, která dlužníkovi v plnění jeho závazku brání. To z logiky věci platí též v případě, že bylo určité spolupůsobení věřitele sjednáno ve smlouvě; kdyby splnění dlužníkovy závazku ve skutečnosti nebylo sjednaným spolupůsobením (jeho výsledkem) podmíněno, pak by nesplnění tohoto závazku nemohlo být důsledkem prodlení věřitele s poskytnutím spolupůsobení ve smyslu ustanovení § 370 obch. zák. a předpoklady stanovené v hypotéze ustanovení § 365 věty druhé obch. zák., za nichž dlužník není v prodlení s plněním závazku, by nebyly naplněny. Má-li potřeba spolupůsobení věřitele vyplývat z právních předpisů, pak bez zřetele na to, zda bylo takové spolupůsobení sjednáno či nikoliv (srov. v tomto ohledu závěry

rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2010, sp. zn. 23 Cdo 1242/2008, in www.nsoud.cz), jsou pro posouzení, zda bylo toto spolupůsobení nutné, rozhodné právní předpisy účinné v době, kdy měl dlužník plnit.

Závěr o tom, kdy měla žalobkyně jako dlužník plnit a zda vůbec byla doba plnění určena, odvolací soud neučinil (byť třeba jen odkazem na rozhodnutí soudu prvního stupně), podle zjištění soudů nižších stupňů však byl bankovní zárukou zajištěn závazek žalobkyně (odstranit vady a nedodělky z přejímacího řízení) vyplývající z dohody o narovnání, jež byla uzavřena dne 23. března 2007, a není tedy pochyb, že pro posouzení nutnosti spolupůsobení žalovaného pro splnění tohoto závazku je rozhodná právní úprava účinná v době po tomto datu. Jestliže tedy ke dni 1. ledna 2007 vstoupil v účinnost nový stavební zákon (zákon č. [183/2006](#) Sb., o územním plánování a stavebním řádu), bylo nutno zkoumat v rámci právního posouzení též otázku, zda bylo podle tohoto zákona ohlášení stavby předmětného dětského hřiště (v té podobě a s těmi parametry, jak bylo sjednáno) stavebnímu úřadu třeba a zda tedy sjednané spolupůsobení žalovaného, spočívající v poskytnutí potřebné součinnosti při ohlášení stavby, nepřestalo být v důsledku změny právní úpravy nutným ke splnění dlužníkovy závazku ve smyslu ustanovení § 370 obch. zák. Touto otázkou se odvolací soud měl zabývat z úřední povinnosti, bez zřetele na to, že dovolatel ji v odvolacím řízení neotevřel, neboť právní posouzení je věcí soudu (iura novit curia) a soudy tedy měly i bez návrhu posoudit, který právní předpis je třeba vzhledem k zjištěnému skutkovému stavu věci použít, tento právní předpis vyložit a na zjištěný skutkový stav věci jej aplikovat.

Dovodil-li tedy odvolací soud, že žalovaný dosáhl na základě bankovní záruky plnění, na něž neměl vůči žalobkyni nárok (§ 321 odst. 4 obch. zák.), na základě závěru, že žalobkyně jako dlužník nebyla v prodlení, protože nemohla plnit svůj závazek pro prodlení věřitele (§ 365 odst. 2 obch. zák.), aniž posoudil, zda i za účinnosti stavebního zákona č. [183/2006](#) Sb. bylo ohlášení stavby předmětného dětského hřiště stavebnímu úřadu (a tedy i poskytnutí příslušného spolupůsobení žalovaným) předpokladem splnění závazku žalobkyně, pak je jeho posouzení neúplné a tudíž nesprávné a uplatněný dovolací důvod upravený v ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. je naplněn.

Dovolací námitku, že řízení bylo vedeno nepřislušnými soudy (a je tu tedy neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, pro který mělo být řízení podle § 104 odst. 1 o. s. ř. zastaveno a věc postoupena příslušnému krajskému soudu), Nejvyšší soud důvodnou neshledal.

Ustanovení § 9 odst. 3 písm. r) o. s. ř., ve znění před novelou provedenou s účinností od 1. července 2009 zákonem č. [7/2009](#) Sb., určovalo, že krajské soudy rozhodují v obchodních věcech jako soudy prvního stupně ve sporech z dalších obchodních závazkových vztahů, včetně sporů o náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti, s výjimkou zde dále vyjmenovaných sporů. Judikatura Nejvyššího soudu se při výkladu tohoto ustanovení ustálila v závěru, že věcná příslušnost krajských soudů pro spory z dalších obchodních závazkových vztahů je dána jen za předpokladu, že jde současně o spory mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti (srov. např. usnesení ze dne 25. června 2007, sp. zn. 32 Odo 1673/2006, a rozsudek ze dne 26. června 2007, sp. zn. 32 Odo 622/2006, oba in www.nsoud.cz). Zmíněná novela pak přinesla - ve shodě s těmito judikatorními závěry - dikci zpřesněnou tak, že krajské soudy rozhodují v obchodních věcech jako soudy prvního stupně ve sporech mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti z dalších obchodních závazkových vztahů, včetně sporů o náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení. O tom, že žalovaný není podnikatelem, nýbrž veřejnoprávní korporací (samosprávnou územní jednotkou), není přitom pochyb.

Protože právní posouzení, na němž spočívá napadené rozhodnutí odvolacího soudu, není ze shora uvedeného důvodu správné, Nejvyšší soud toto rozhodnutí, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. zrušil, včetně závislého výroku o nákladech odvolacího řízení [§ 242 odst. 2 písm. b) o. s. ř.], a věc podle ustanovení

§ 243b odst. 3 věty první o. s. ř. vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Právní názor dovolacího soudu je pro soudy nižších stupňů závazný (§ 243d odst. 1, část věty za středníkem, ve spojení s § 226 odst. 1 o. s. ř.).

Z důvodu procesní ekonomie považuje Nejvyšší soud za potřebné zdůraznit pro potřeby dalšího řízení, že při zkoumání, zda žalobkyně mohla – přes nečinnost žalovaného po její výzvě ze dne 27. listopadu 2007 – splnit svůj závazek, se nelze omezit na zkoumání nutnosti toliko toho spolupůsobení, jež bylo sjednáno (srov. závěry již citovaného rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 1242/2008).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)